

Dosarul nr. 2ra-531/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani) V. Gîrleanu
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, A. Malîi, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Burdila Grigore,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni
”Maib Leasing” împotriva lui Burdila Grigore și Popușoi Iurie cu privire la încasarea
datoriei și cheltuielilor de judecată și cererea reconvențională depusă de Popușoi Iurie
împotriva Societății pe Acțiuni ”Maib Leasing” și Burdila Grigore cu privire la
recunoașterea nulității absolute a contractului de fidejusiune și încasarea datoriei,
împotriva deciziei din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Burdila Grigore și s-a menținut hotărârea din 26 martie
2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 10 martie 2017, Societatea pe Acțiuni ”Maib-Leasing” a depus cerere de
chemare în judecată împotriva lui Burdila Grigore și Popușoi Iurie cu privire la
încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că la 07 mai 2014, Radu Vladimir
în calitate de locatar și Societatea pe Acțiuni ”Maib-Leasing”, în calitate de locator,
au încheiat contractul de leasing financiar, prin care locatorul a transmis în posesie și
folosință lui Radu Vladimir autoturismul de model ”BMW X6”, anul producerii
2011, la prețul total de 42 000 Euro, iar locatarul la rândul său s-a obligat să achite
ratele de leasing și alte plăți, conform graficului de plăți anexat la contract.

A specificat reclamantul că contractul a fost încheiat pe un termen de 47 de luni
cu rata lunară de 1 112,81 de euro, data scadență fiind la 30 martie 2018.

A relatat că în scopul garantării rambursării sumei prevăzute în contractul de
leasing, la 31 mai 2016 a fost încheiat cu Burdila Grigore contractul de fidejusiune,
iar la 01 iunie 2016 între Radu Vladimir și Burdila Grigore a fost semnat actul de
primire-predare a bunului ce constituie obiect al contractului de leasing financiar.

A invocat că la 07 iunie 2016 între Societatea pe Acțiuni "Maib-Leasing" și Burdila Grigore a fost semnat contractul de preluare a datoriei la contractul de leasing financiar, prin care ultimul a preluat obligațiile de plată pentru contractul de leasing financiar.

A menționat că în scopul garantării rambursării plăților de leasing, între Societatea pe Acțiuni "Maib-Leasing", Burdila Grigore și Popușoi Iurie, la data de 07 iunie 2016 a fost semnat contractul de fidejusiune, prin care Popușoi Iurie s-a obligat în mod solidar cu pârâtul să achite sumele datorate în baza contractului de preluare a datoriei la contractul de leasing financiar și contractul de leasing financiar.

A relevat reclamantul că pârâții au neglijat obligațiile privind achitarea în termen a plăților de leasing.

Ca rezultat, la 18 iulie 2016 Burdila Grigore a restituit automobilul către Societatea pe Acțiuni "Maib-Leasing", semnând în acest sens doar actul de primire-predare a bunului, însă la data restituirii bunului, exista o datorie nestinsă.

A invocat de asemenea, că pârâtul a fost invitat la data de 18 iulie 2016 și 21 iulie 2016 pentru întocmirea actului privind suma datoriilor și altor cheltuieli recuperabile de către Societatea pe Acțiuni "Maib-Leasing", precum și pentru a participa la efectuarea expertizei tehnice și evaluarea independentă a bunului, însă acesta nu s-a prezentat.

În rezultat, lui Burdilă Grigore și Popușoi Iurie i-au fost expediate notificările privind existența datoriilor în mărime de 15 863,63 de euro și 780 de lei, cu solicitarea de a fi achitate în termen de 14 zile, însă pârâții nu au întreprins careva acțiuni în vederea soluționării pe cale amiabilă a litigiului.

A menționat că pct. 7.2.1 din contractul de preluare a datoriei la contractul de leasing financiar, prevede că debitorul-cesionar pentru neachitarea în termen a creanței preluate, poartă răspundere față de creditor prin achitarea dobânzii de întârziere în mărime de 0,1% din valoarea creanței preluate, pentru fiecare zi de neachitare la timp.

A solicitat reclamantul încasarea de la Burdilă Grigore și Popușoi Iurie a sumei de 15 892,90 de euro și 1 380 de lei cu titlu de datorie și încasarea sumei de 476,78 de euro și 41,40 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată legate de achitarea taxei de stat.

Popușoi Iurie a depus cerere reconvențională împotriva Societății pe Acțiuni "Maib-Leasing" și Burdila Grigore cu privire la încasarea datoriei și recunoașterea nulității absolute a contractului de fidejusiune (f.d. 134-136).

În motivarea cererii reconvenționale, Popușoi Iurie a menționat că în temeiul pct. 4 din contractul de fidejusiune din 07 iunie 2016, a fost obligat la cererea Societății pe Acțiuni "Maib-Leasing" să prezinte documentele necesare pentru efectuarea controlului asupra capacității de plată și deținerii de bunuri suficiente pentru garantarea obligației, iar în acest sens a avertizat Societatea pe Acțiuni "Maib-Leasing" că este în incapacitate de plată și dispune la momentul încheierii contractului de interdicții și sechestre din partea executorului judecătoresc.

Astfel a invocat că Societatea pe Acțiuni "Maib-Leasing" a acceptat cu rea credință și vicii grave inițiale la semnarea contractului de fidejusiune, mai mult ca atât, contrar prevederilor pct. 4.5 din contractul de fidejusiune, nu a fost informat

despre faptul că Burdila Grigore a încălcat termenul de rambursare a leasingului financiar.

Popușoi Iurie a solicitat încasarea de la Burdila Grigore în beneficiul Societății pe Acțiuni ”Maib-Leasing” a sumei de 15 892,90 de euro și 1 380 de lei cu titlu de datorie, încasarea sumei de 476,78 de euro și 41,40 de lei cu titlu de taxă de stat și recunoașterea nulității absolute a contractului de fidejusiune din 07 iunie 2016.

Prin hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni ”Maib-Leasing”.

S-a încasat în mod solidar de la Burdila Grigore și Popușoi Iurie în beneficiul Societății pe Acțiuni ”Maib-Leasing” suma de 15 892,90 de euro, convertiți în valută națională la momentul executării hotărârii și suma de 1 380 de lei cu titlu de datorie, precum și suma de 10 047,96 de lei cu titlu de taxă de stat achitată la înaintarea acțiunii.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

S-a respins cererea reconvențională depusă de Popușoi Iurie.

S-a încasat de la Popușoi Iurie în beneficiul statului suma de 21 521,46 de lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Burdila Grigore nu și-a onorat obligațiile contractuale privind rambursarea ratelor de leasing financiar în termenul stabilit, acumulând restanță față de Societatea pe Acțiuni ”Maib-Leasing”.

De asemenea, prima instanță a constatat că în temeiul contractului de fidejusiune din 07 iunie 2016, Burdilă Grigore și Popușoi Iurie sunt debitori solidari, în temeiul căruia ultimii au obligația de a achita datoria formată.

Referitor la cererea reconvențională depusă de Popușoi Iurie, prima instanță a conchis că ultimul a semnat contractul de fidejusiune fără careva obiecții, astfel și-a asumat obligațiile conform contractului de fidejusiune și nu au fost stabilite temeiuri de nulitate a acestuia.

Astfel, prima instanță a concluzionat că pretențiile invocate în cererea reconvențională se exclud reciproc cu pretenția din acțiunea inițială, astfel admiterea parțială a acțiunii inițiale, exclude admiterea pretențiilor din acțiunea reconvențională.

Prin decizia din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Burdila Grigore și s-a menținut hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 19 octombrie 2018, Burdila Grigore a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni ”Maib-Leasing” să fie respinsă.

Recurentul Burdila Grigore, în motivarea recursului a menționat că instanțele de judecată nu au intrat în esența cauzei și nu au dat apreciere corectă probelor prezentate.

A relatat recurentul că la momentul semnării documentelor, nu i-a fost acordat termen pentru a lua cunoștință cu conținutul contractelor, iar după semnarea acestora,

actele au fost transmise lui Popușoi Iurie pentru ulterioara achitare a contractului de leasing financiar.

La fel a specificat că este pus în situația de a achita o datorie, deși automobilul în litigiu a fost restituit Societății pe Acțiuni ”Maib-Leasing”, care ulterior a înstrăinat automobilul, fapt despre care instanțele de judecată nu au fost înștiințate și prin urmare a fost admisă îmbogățirea fără justă cauză a Societății pe Acțiuni ”Maib-Leasing”.

A invocat recurentul că la momentul încheierii contractului, a fost reprezentat de Vișan Sergiu în baza procurii din 30 mai 2016, întocmită de notarul Jesus Maria Gallardo Aragon din Vinaros (Valencia, Spania).

A menționat că prin procura specială din 30 mai 2016, Radu Vladimir l-a împuternicit pe Vișan Sergiu de a circula liber cu automobilul în litigiu pe teritoriul Republicii Moldova, de a achita plățile prevăzute de contractul de leasing financiar, iar până la achitarea completă a acestuia, să semneze toate actele necesare.

A reiterat că instanțele de judecată au aplicat eronat prevederile legale referitoare la procură și împuterniciri, or, procura fiind întocmită într-o limbă străină, la momentul încheierii contractului, nu a fost tradusă în limba română și apostilată, prin urmare nu se cunoștea referitor la limitele împuternicirilor oferite prin procură.

La 19 martie 2018, Societatea pe Acțiuni ”Maib-Leasing” a depus referință la recursul declarat de Burdila Grigore, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 26 iulie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 19 octombrie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Burdila Grigore, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Burdila Grigore.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari